



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 175/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. S., B., zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Martin č. k. 5 C 71/2010-53 z 3. marca 2011, rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 153/2011 z 13. júla 2011 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 49/2012 z 13. augusta 2012 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. V. S. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2012 faxom a 14. novembra 2012 poštou doručená sťažnosť Ing. V. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného

v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 71/2010-53 z 3. marca 2011, rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 153/2011 z 13. júla 2011 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 49/2012 z 13. augusta 2012.

Sťažovateľ v podstatnej časti sťažnosti uviedol:

*„Sťažovateľ... podal dňa 26. 3. 2010 na Okresnom súde Martin návrh, ktorým sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd určí, že:*

*... Darovacia zmluva zo dňa 14. 1. 1998 spísaná formou notárskej zápisnice... uzatvorená medzi P. S... a žalovanými v 1) rade M. H... a žalovaným v 2 rade L. H... je neplatná. ...*

*... Nehnutelnosti vymenované v žalobnom návrhu, ktoré boli predmetom darovacích zmlúv zo dňa 14. 1. 1998 a zo dňa 17. 03. 1998 patria do dedičstva po poručníkovi P. S., nar..., ktorý zomrel dňa...*

*Okresný súd v Martine môj návrh... zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že ma zaviazal zaplatiť odporcom v 1) a 2) rade trovy konania, vo výške 1 681,72 Eur na účet právneho zástupcu odporcov do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.*

*Okresný súd Martin svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že s poukazom na skutočnosti uvedené v odôvodnení rozsudku zo dňa 3. 3. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53 a na podanú námietku premlčania odporcami v 1 a 2 rade ustálil, že navrhovateľovi nie je možné premlčané právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu priznať, nestotožnil sa s mojím tvrdením... preto návrh v celom rozsahu zamietol. ...*

*Proti Rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 3. 3. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53 som podal podľa § 201 O. s. p. odvolanie...*

*Krajský súd v Žiline svojim rozsudkom zo dňa 13. 07. 2011, sp. zn. 6 Co/153/2011 (nesprávne uvedená sp. zn. 6 Co 153/2010 v záhlaví rozsudku) rozsudok Okresného súdu v Martine zo dňa 3. 3. 2011, sp. zn. 5 C/71/2010-53 vo výroku, ktorým môj návrh ako sťažovateľa zamietol, potvrdil.*

*Rozsudok Okresného súdu Martin vo výroku o trovách konania zmenil tak, že... som povinný zaplatiť odporcom v 1 a 2 rade trovy konania vo výške 433,44 Eur na účet právneho zástupcu odporcov v 1 a 2 rade, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.*

*Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 13. 07. 2011 sp. zn. 6 Co/153/2011 stotožnil s odôvodnením rozsudku Okresného súdu v Martine zo dňa 3. 03. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53. ...*

*Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. 07. 2011, sp. zn. 6 Co/153/2011 som podľa § 236 O. s. p. podal dovolanie ako i proti rozsudku Okresného súdu v Martine zo dňa 3. 3. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53...*

*Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 13. 8. 2012 sp. zn. 1 Cdo 49/2012 dovolanie sťažovateľa odmietol a zároveň žalovaným v 1 a 2 rade nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.*

*Najvyšší súd Slovenskej republiky mal o mojom odvolaní rozhodnúť tak, že podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., mal vec zrušiť a vrátiť na nové konanie...*

*Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 8. 2012 sp. zn. 1 Cdo 49/2012, rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 13. 07. 2011, sp. zn. 6 Co/153/2011 a rozsudkom Okresného súdu v Martine zo dňa 3. 3. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53 bolo porušené*

*- právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR*

*- právo sťažovateľa vlastniť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR...*

*Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 08. 2012 sp. zn. 1 Cdo 49/2012 mi bolo doručené dňa 13. 9. 2012 a právoplatné je 13. 9. 2012. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti uplynie dňa 13. 11. 2012.*

*V dôsledku uvedených skutočností má Ústavný súd SR právomoc rozhodnúť o porušení:*

*- Práva sťažovateľa na spravodlivé, zákonné a objektívne súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva vlastniť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ktoré práva boli porušené rozsudkom Okresného súdu v Martine zo dňa 3. 3. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53, rozsudkom KS v Žiline zo dňa 13. 7. 2011*

*sp. zn. 6 Co/153/2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 08. 2012 sp. zn. 1 Cdo 49/2012 Oc 135/2010-73.*

*- Ako to vyplýva z uvedeného, teda práva sťažovateľa boli porušené obidvoma rozsudkami a uznesením NS SR, teda prvostupňovým Rozsudkom Okresného súdu v Martine zo dňa 3. 3. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53, Rozsudkom KS v Žiline zo dňa 13. 7. 2011 sp. zn. 6 Co/153/2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 08. 2012 sp. zn. 1 Cdo 49/2012...*

*Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.*

*K tomuto poznamenávam, že zákon nepredpisuje ani predpisovať nemôže, pravidlá z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie v ich vzájomnej súvislosti... Najvyšší súd SR mal rozsudok súdu prvého stupňa Okresného súdu Martin zo dňa 3. 3. 2011 sp. zn. 5 C/71/2010-53 a rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 13. 7. 2011, sp. zn. 6 Co/153/2011 správne podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) O. s. p. zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu prvého stupňa na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O. s. p., alebo podľa § 220 O. s. p. mal Najvyšší súd SR podľa § 220 O. s. p. tak zmeniť, že môjmu návrhu sa v celom rozsahu vyhovuje.*

*Dôvodom zrušenia súdneho rozhodnutia je vždy jeho nepreskúmateľnosť v dôsledku nezrozumiteľnosti alebo nedostatku dôvodov. Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnoteniu dôkazov, čo sa musí prejavovať v odôvodnení rozhodnutia, pričom dôvody musia byť jasné a presvedčivé (§ 157 O. s. p.)... Po skutkovej stránke uvádzam, že k nadobudnutiu vlastníctva:*

*Z dedičského spisu D 893/98 je zistiteľné že jediným dedičom som ja žalobca to na základe platného závetu.*

*Môj strýko P. S. dňa 14. 1. 1998 previedol tie isté podiely v predmetných nehnuteľnostiach darovacou zmluvou na odporcov 1 a 2 rade M. H... a L. H... Tieto nehnuteľnosti už neboli predmetom dedičstva a tieto podiely v predmetných nehnuteľnostiach som potom ja sťažovateľ titulom dedenia nenadobudol po poručiteľovi P. S. Z listu vlastníctva Katastrálneho úradu Ž., Správy katastra M. je zistiteľné, že na LV*

č. 1724 pre kat., územie B. boli sme písaný ako spoluvlastníci ja žalobca v podie 1 ½-ice a P. S. poručiteľ v ½ ice.

Podľa § 140 OZ ak sa spoluvlastnícky podiel prevádza majú spoluvlastníci predkupné právo. Ak sa spoluvlastníci nedohodnú o výkone predkupného práva majú právo vykúpiť podiel pomerne podľa veľkosti podielov. Z dikcie zákonného ustanovenia § 140 OZ vyplýva, že každý spoluvlastník v predmetnej veci má predkupné právo. Ak sa spoluvlastnícky podiel prevádza a je jedno ak sa daruje, predáva, zamieňa a pod.

Ako vyplýva z darovacej zmluvy zo dňa 14. 1. 1998 spísanou formou notárskej zápisnice č. NZ 9/98, N 10/1998, ktorá bol Okresným úradom v M., Kat. odborom zavkladovaná dňa 26. 01. 1998 pod č. V 127/98-2, a tiež ako vyplýva z darovacej zmluvy zo dňa 17. 3. 1998 spísanej formou notárskej zápisnice NZ 95/98, N 94/98, ktorá bola Okresným úradom v M., katastrálnym odborom zavkladovaná dňa 18. 6. 1998, pod V 951/98-2, táto právna podmienka na platný prevod nehnuteľností požadovaná ust. § 140 Obč. zák. nebola splnená a preto tieto zmluvy robí absolútne právne neplatnými od samého začiatku.

Poručiteľ P. S. ako darca keď za svojho života daroval svoje spoluvlastnícke podiely v predmetných nehnuteľnostiach obdarovaným – žalovaným v 1. a 2. rade mal tieto podiely ponúknuť na prevod mne sťažovateľovi ako spoluvlastníkovi, čo neurobil a preto neplatne tieto nehnuteľnosti previedol na žalovaných v 1. a 2. rade.

Nebohý P. S. neponúkol mne žalobcovi prevod svojich spoluvlastníckych podielov ani písomne ani ústne a tak nesplnil zákonnú podmienku ponuky prevodu spoluvlastníckych podielov a tak tieto darovacie zmluvy sú po právnej stránke neplatné. “

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe uvedeného o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálehom:

„1) Základné právo sťažovateľa na spravodlivé zákonné a objektívne súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 3. 3. 2011, sp. zn. 5 C/71/2010-53, rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 13. 07. 2011 sp. zn. 6 Co/153/2011 a uznesením Najvyššieho súdu

*Slovenskej republiky zo dňa 13. 8. 2012 sp. zn. 1 Cdo 49/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 9. 2012, bolo porušené.*

*2) Rozsudok Okresného súdu v Martine zo dňa 3. 3. 2011, sp. zn. 5 C/71/2010-53, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. 07. 2011 sp. zn. 6 Co/153/2011 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 8. 2012 sp. zn. 1 Cdo 49/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 9. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Martine na ďalšie konanie.*

*3) Okresný súd v Martine je povinný uhradiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 33.000,- Eur (slovom Tridsaťtisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.*

*4) Okresný súd Martin je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 255,72 Eur do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie označeného článku ústavy a dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 C 71/2010 z 3. marca 2011, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 153/2011 z 13. júla 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 49/2012 z 13. augusta 2012.

1. Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu z 3. marca 2011, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa, bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil. O jeho odvolaní rozhodoval krajský súd. Aj vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu z 13. júla 2011, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu, sťažovateľ využil opravný prostriedok. O jeho dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením z 13. augusta 2012. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal teda krajský súd v odvolacom konaní a najvyšší súd v dovolacom konaní, čím je vylúčená právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti okresnému súdu a krajskému súdu odmietol pre nedostatok právomoci.

2. Vo vzťahu k námietke porušenia označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 49/2012 z 13. augusta 2012 ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd pri odôvodnení zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v tejto časti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd zaoberal posúdením obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý v odôvodnení uviedol:

*«... V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.)...*

*Úvaha dovolateľa o prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p., ktorou vyvodzuje prípustnosť dovolania z toho, že odvolací súd zmenil svojím rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, ktorý výrok je súčasťou výroku vo veci samej, je mylná...*

*Pokiaľ ide totiž o to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol vo výrokovej časti o trovách prvostupňového konania zmeňujúcim, treba uviesť, že dovolanie v tejto časti smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má však*

*povahu uznesenia a túto svoju povahu nestráca, hoci rozhodnutie o trovách s rozhodnutím o veci súvisí a je v ňom zahrnuté (§ 167 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 239 O. s. p. Prípustnosť dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu o trovách konania – zmeňujúcemu výroku a výroku o trovách odvolacieho konania neprichádza podľa § 239 O. s. p. do úvahy, keďže ustanovením § 239 ods. 3 O. s. p. je prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1, 2 O. s. p. expressis verbis vylúčená proti uzneseniu o trovách konania. Výrok o trovách konania v rozsudku odvolacieho súdu, ktorý je výrokom nadväzujúcim na rozhodnutie (výrok vo veci samej – závislý výrok, nie opačne [porovnaj § 242 ods. 2 písm. b) O. s. p.], tobôž nemôže založiť prípustnosť dovolania proti výroku vo veci samej – v danom prípade proti potvrdzujúcemu výroku vo veci samej.*

*So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhú vetu O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., resp. § 239 O. s. p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.*

*Vady uvedené v § 237 písm. a) až e) a g) O. s. p. dovolateľ nenamietal a ani v konaní nevyšli najavo. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na to, či v danom prípade nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. V tejto spojitosti sa dovolací súd zaoberal opodstatnenosťou tvrdenia dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov oboch stupňov...*

*Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za, preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.*

*Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre... zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné..., otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I)... Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).*

*Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový ako aj odvolací súd náležite odôvodnili svoje rozhodnutia. V odôvodneniach dostatočne a zrozumiteľne vysvetlili, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec právne posúdili, resp. prečo sa nevykonalo navrhnuté dokazovanie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež podal vlastnú argumentáciu, v rámci ktorej sa vyporiadal s námietkami žalobcu. Prijaté právne závery (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal) tiež postačujúco vysvetlil. ... Nesúhlas s vyhodnotením dôkazov súdom nie je spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. (k tomu porovnaj R 42/1993 a tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozsudok z 25. septembra 2008 sp. zn. 5 Cdo 258/2007). Neprípustnosť takeého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa dôkazy zásadne nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O. s. p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov.*

*Z dovolania vyplýva, že žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci nižšími súdmi [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.]. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. Z tohto dôvodu sa dovolací súd námietkou nesprávneho právného posúdenia veci nezaoberal.*

*Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 a § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch, nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu...»*

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preskúmal namietané uznesenie najvyššieho súdu zo 13. augusta 2012 a z jeho obsahu nezistil, že by išlo o rozhodnutie arbitrárne alebo svojvoľné.

Ústavný súd posúdil argumentáciu krajského súdu a najvyššieho súdu uvedenú v odôvodnení namietaného uznesenia a dospel k záveru, že zodpovedá ústavne konformnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a preto považuje sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľné a udržateľné.

Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu je jasné a zrozumiteľné, a keďže sa opiera o relevantné ustanovenia procesného kódexu, jeho závery nie je ústavný súd oprávnený korigovať, resp. nahrádzať.

Postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013